

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดปัตตานี (ก.กฎหมาย) โทร ๐ ๗๓๓๓ ๖๐๔๔

ที่ ปน ๐๐๒๓.๔/ ๐๖๙

วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง สรุปพหุทรรศน์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย ไตรมาสที่ ๔

เรียน ผู้อำนวยการกลุ่มงาน ทุกกลุ่มงาน และหัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป และท้องถิ่นอำเภอ ทุกอำเภอ

ด้วยสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดปัตตานี ได้รับแจ้งจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นว่า อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้พิจารณาเห็นชอบและมอบหมายให้กองการเจ้าหน้าที่ได้จัดทำสรุปพหุทรรศน์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย ตามแนวทางปฏิบัติหรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ศาล หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อเผยแพร่ให้บุคลากรในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้ศึกษาทบทวนหรือเป็นแนวทางปฏิบัติราชการทุกไตรมาสไม่น้อยกว่าห้าเรื่องโดยให้เริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

ในการนี้ สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดปัตตานี จึงขอแจ้งสรุปพหุทรรศน์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวให้บุคลากรในสังกัดทราบ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติราชการต่อไป ทั้งนี้ รายละเอียดคำสั่งสามารถสืบค้นได้ทาง www.dla.go.th หัวข้อ “หน่วยงานภายใน” หน่วยงาน “กองการเจ้าหน้าที่” เมนู “วินัย” หรือสแกนผ่าน OR code หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๒.๔/ว ๔๒๑๗ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๕

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

(นายอรอนพ คณานุรักษ์)
ท้องถิ่นจังหวัดปัตตานี

- ☐ ผ.มท.
- ☐ ผ.บ.อ.
- ☐ ผ.บ.จ.
- ☒ ผ.ร.ร.
- ☐ ก.ร.ร.
- ☐ ก.ร.บ.

ดลว. ใ
11209
รับที่ 27-๕๓๓ ๒๐๖๖
วันที่ 15.04

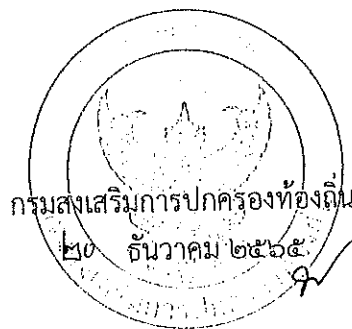
ที่ มท ๐๘๐๒.๕/๑๔๒๗

ถึง สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดทุกจังหวัด

๑๕๖๖

ด้วยอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้พิจารณาเห็นชอบและมอบหมายให้กองการเจ้าหน้าที่จัดทำสรุปุทธาพธ์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย ตามแนวทางปฏิบัติหรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ศาล หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อเผยแพร่ให้บุคลากรในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้ศึกษาทบทวนหรือเป็นแนวทางปฏิบัติราชการทุกไตรมาสไม่น้อยกว่าห้าเรื่อง โดยให้เริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นโดยกองการเจ้าหน้าที่ได้จัดทำสรุปุทธาพธ์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยแล้ว จึงขอแจ้งสรุปุทธาพธ์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยไตรมาสที่ ๔ เรียนมาเพื่อเผยแพร่ให้บุคลากรในสังกัดทราบต่อไป ทั้งนี้ รายละเอียดคำสั่งสามารถสืบค้นได้ทาง www.dla.go.th หัวข้อ “หน่วยงานภายใน” หน่วยงาน “กองการเจ้าหน้าที่” เมนู “วินัย” หรือสแกนผ่าน QR code

กองการเจ้าหน้าที่
กลุ่มงานวินัย
โทร. ๐-๒๒๔๑-๕๐๐๐ ภายใน ๑๒๐๖
โทรสาร ๐ ๒๒๔๓ ๖๖๓๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban@dla.go.th

สรุปุทธาพธ์เกี่ยวกับวินัย
และการดำเนินการทางวินัย

สรุปอาทธรณ์เกี่ยวกับวินัย
และการดำเนินการทางวินัย
ไตรมาสที่ ๔ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕

จัดทำโดย
กองการเจ้าหน้าที่ (กลุ่มงานวินัย)
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๑

การดำเนินการทางวินัยลูกจ้างประจำ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำการเบียดบังเงินของกองทุนหมู่บ้านและกองทุนกลุ่มออมทรัพย์ เพื่อการผลิตหมู่บ้านไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว

๑. ข้อเท็จจริง

นาย ธ. เป็นลูกจ้างประจำของหน่วยงานรัฐแห่งหนึ่ง ถูกต้นสังกัดดำเนินการทางวินัย เรื่องที่นาย ธ. ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการกองทุนหมู่บ้านและกองทุนกลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิตหมู่บ้าน ได้กระทำการเบียดบังเงินของกองทุนดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยไม่นำเข้าเป็นรายของกองทุน และถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ต่อมามีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความที่ผู้ฟ้องคดียอมชำระหนี้ ซึ่งผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า นาย ธ. ได้กระทำการดังกล่าวจริง พฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๔๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ อธิบดีกรมต้นสังกัดจึงมีคำสั่งลงโทษปลดออก นาย ธ. ยื่นอุทธรณ์แต่ไม่เป็นผล จึงได้นำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกและมติ อ.ก.พ.กรม ที่ยกอุทธรณ์

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาสรุปความได้ว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำของหน่วยงานรัฐ และได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเหรัญญิกของกองทุนดังกล่าว ได้นำเงินของกองทุนไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยไม่นำเข้าเป็นรายของกองทุนรวมจำนวน ๑๙๓,๕๔๔.๕๕ บาท จนถูกดำเนินคดีในข้อหาแยกทรัพย์และศาลได้มีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความที่ผู้ฟ้องคดียอมชำระหนี้ที่ยกออกไปให้แก่กองทุน/การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นลูกจ้างประจำของหน่วยงานรัฐได้รับความไว้วางใจจากประชาชนในหมู่บ้านให้เป็นกรรมการกองทุนทำหน้าที่ดูแลด้านการเงินของกองทุน แต่กลับนำเงินของกองทุนไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยมีลักษณะปกปิดการกระทำของตน จนกระทั่งคณะกรรมการกองทุนชุดใหม่ตรวจพบภายหลัง การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยอมทำให้ประชาชนในหมู่บ้านขาดความเชื่อถือและศรัทธาต่อผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต รักษาเกียรติศักดิ์และการปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ประชาชน ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยรวม ถือได้ว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๔๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ คำสั่งลงโทษปลดออกและมติที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๑. ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ.๒๕๓๗ ข้อ ๔๖ วรรคสอง และข้อ ๖๔

๓.๒. หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค. ๐๕๒๗.๖/ว ๕๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๑ เรื่อง การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ของลูกจ้างประจำ

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๒๓/๒๕๕๔

นายเศรษฐพงศ์ แหล่งส้าน
กลุ่มงานวินัย กองการเจ้าหน้าที่
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๒

การดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

กรณีไม่ควบคุมหรือกำกับการปฏิบัติหน้าที่ผู้ใต้บังคับบัญชาจนเกิดการทุจริต
เบียดบังเอาเงินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว

๑. ข้อเท็จจริง

นางสาว ว. ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ระดับ ๗ ถูกดำเนินการทางวินัย เรื่องไม่ควบคุมหรือกำกับการปฏิบัติหน้าที่ของนางสาว ข. ตำแหน่งพนักงานธุรการ ระดับ ๔ ผู้ใต้บังคับบัญชา จนเกิดการทุจริตเบียดบังเอาเงินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ทำให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ซึ่งข้อเท็จจริงตามผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า พฤติการณ์ของนางสาว ว. เป็นการกระทำผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้นสังกัดจึงได้มีคำสั่งลงโทษปลดนางสาว ว. ออกจากราชการ ต่อมานางสาว ว. ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยแต่ไม่เป็นผล จึงฟ้องเป็นคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาสรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้างานแพทยศาสตร์ศึกษา มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ในสังกัดทุกคนให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ เมื่อพฤติกรรมของนางสาว ข. ที่กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ มิใช่การกระทำโดยใช้วิธีการที่แยบยล และเป็นกรณีที่สามารถตรวจสอบจากเอกสารหลักฐานต่างๆได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงต่อผู้บังคับบัญชา เมื่อผู้ฟ้องคดีปล่อยปละละเลยไม่ตรวจสอบควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของนางสาว ข. อย่างสม่ำเสมอและถี่ถ้วนเพียงพอ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบในระดับหัวหน้างานจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้ฟ้องคดีอยู่ในวิสัยที่อาจใช้ความระมัดระวังและความรอบคอบ หรือใช้ความระมัดระวังติดตามตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของนางสาว ข. เกี่ยวกับเงินการเบิกจ่ายเงินได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีได้ใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นอย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุให้นางสาว ข. ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเบียดบังเงินเอาเงินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายที่ศาลปกครองชั้นต้นเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการโดยเร็ว ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วยพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นในยกฟ้อง

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๔ วรรคสอง

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๑๖/๒๕๕๑

นางสาวนวลอนงค์ คงสุวรรณ
กลุ่มงานวินัย กองการเจ้าหน้าที่
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๓

การดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีไม่สุภาพเรียบร้อยในการปฏิบัติราชการ

๑. ข้อเท็จจริง

นาย ก. ข้าราชการของรัฐแห่งหนึ่งในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ถูกเพื่อนร่วมงาน ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดว่า นาย ก. ใช้วาจาไม่สุภาพและใช้โทรศัพท์มือถือส่งข้อความ (SMS) รบกวน ชมู๋ไปยังโทรศัพท์ของผู้ร้องเรียนหลายครั้ง ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้ง คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ปรากฏว่า มีมูลที่ควรกล่าวหาว่านาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย โดยนาย ก. ได้ให้ถ้อยคำว่าเป็นเพียง การส่งข้อความ (SMS) เพื่อเตือนและปรามไม่ให้กระทำความผิด ส่วนเรื่องพูดจาไม่ดีนั้น ตอนทำงาน ตนจะระมัดระวังอย่างมาก แต่ถ้าสนิทกันจะมีคำพูดที่เป็นการหยอกล้อ โดยต่อมานาย ก. ถูกลงโทษทางวินัย อย่างร้ายแรง ตัดเงินเดือนร้อยละ ๔ เป็นเวลาสามเดือน นาย ก. จึงยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิทักษ์ ระบบคุณธรรม แต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษดังกล่าว

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาสรุปความได้ว่า การที่นาย ก. ผู้ฟ้องคดี ส่งข้อความ (SMS) ว่า “เตือนกันบ่อยแล้ว ไม่เชื่อ ไม่ให้เกียรติกันบ้าง ไม่เห็นโทษศพมาตั้งก็ไม่สำนึกกัน” ย่อมทำให้บุคคล ที่ได้รับข้อความเกิดความกลัวว่าจะได้รับอันตรายได้ ส่วนกรณีที่นาย ก. พูดจาไม่สุภาพและไม่เหมาะสม นั้น พยานบุคคลให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า นาย ก. เป็นคนไม่สุภาพกับเพื่อนร่วมงานด้วยกัน โดยปรากฏข้อเท็จจริง ว่า นาย ก. ใช้คำว่า “โง่ หรือควาย” กับเพื่อนร่วมงาน และยังใช้คำพูดไม่เพราะและส่งเสียงดังกับประชาชน ที่มารับบริการ จนทำให้มีความรู้สึกได้ว่า นาย ก. ไม่เต็มใจให้บริการ การที่นาย ก. ใช้คำพูดไม่สุภาพ ไม่เหมาะสม ทั้งต่อข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยกันและต่อประชาชนที่มารับบริการ รวมทั้งการส่งข้อความ (SMS) ทางโทรศัพท์ไปยังเพื่อนร่วมงาน ซึ่งมีข้อความที่ทำให้ผู้รับเกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตราย จนถึงขนาดไปแจ้งความ ต่อพนักงานสอบสวน พฤติการณ์ของนาย ก. ย่อมทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานร่วมกับเพื่อนร่วมงาน ทำให้ เกิดความแตกแยกและส่งผลกระทบต่อภาพพจน์ส่วนรวมของข้าราชการและทางราชการโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ กรณีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคี ไม่ช่วยเหลือกันในการ ปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ ไม่ให้ความสะดวกแก่ประชาชน ผู้ติดต่อราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตน รวมทั้งไม่รักษาชื่อเสียงและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๗) (๘) และ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละ ๔ เป็นเวลาสามเดือน และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๒ (๗) (๘) และ (๑๐)

๓.๒ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๖๗ (๒)

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๓/๒๕๖๔

นางสาวดาริน รังสิวรารักษ์
กลุ่มงานวินัย กองการเจ้าหน้าที่
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๔
การดำเนินการทางวินัยข้าราชการฝ่ายพลเรือนสามัญ
กรณีหลอกให้ประชาชนหลงเชื่อ โดยไม่สุจริต

๑. ข้อเท็จจริง

นางสาว ก. ซึ่งเป็นข้าราชการระดับ ๗ ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์หลอกลวงนาง ส. โดยอ้างว่ามีหน้าที่กำกับดูแลและรับผิดชอบธนาคารพาณิชย์ทั่วประเทศ สามารถติดต่อขอสินเชื่อได้ทุกธนาคารพาณิชย์ โดยไม่มีธนาคารใดปฏิเสธ นาง ส. หลงเชื่อจึงตกลงให้นางสาว ก. และนาง อ. ดำเนินการติดต่อขอสินเชื่อจากธนาคารแห่งหนึ่ง โดยนางสาว ก. ขอเบิกเงินค่าดำเนินการ โดยอ้างว่าจะนำเงินไปให้ผู้ใหญ่และทีมงานนาง ส. จึงจ่ายเงินให้ แต่ปรากฏว่าธนาคารที่นาง ส. ยื่นขอสินเชื่อไม่อนุมัติสินเชื่อให้นาง ส. จึงขอเงินค่าดำเนินการคืน แต่นางสาว ก. ไม่คืนให้ ต่อมาต้นสังกัดได้ดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งลงโทษทางวินัยนางสาว ก. โดยปลดออกจากราชการในเรื่องดังกล่าวข้างต้น นางสาว ก. เห็นว่า นาง ส. ตกลงจ่ายเงินค่าจ้างให้ด้วยความเต็มใจ มิได้เกิดจากการถูกหลอกลวงหรือฉ้อโกงแต่อย่างใด จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองโดยขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ และให้นางสาว ก. กลับเข้ารับราชการ

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาสรุปความได้ว่า การที่ข้าราชการในสังกัดหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงิน เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการขอสินเชื่ออันเกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของตนที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงิน โดยเป็นผู้แนะนำให้ผู้ขอสินเชื่อรู้จักกับข้าราชการระดับสูงที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลสถาบันการเงินที่สามารถติดต่อช่วยเหลือเรื่องสินเชื่อได้ ทั้งเป็นผู้ลงชื่อเป็นพยานในสัญญาว่าจ้างให้ดำเนินการขอสินเชื่อธนาคารให้แก่ผู้ขอสินเชื่อเป็นผู้รับเงินค่าจ้างตามสัญญา และเมื่อการขอสินเชื่อไม่สำเร็จตามข้อตกลงกลับไม่คืนเงินค่าจ้าง ถือว่าเป็นพฤติการณ์ที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตนในตำแหน่งหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้ประชาชนและสังคมทั่วไปขาดความเชื่อมั่น และขาดความเชื่อถือ และทำให้หน่วยงานของรัฐต้นสังกัดซึ่งเป็นส่วนราชการในการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงิน รวมถึงข้าราชการในสังกัด เสื่อมเสียชื่อเสียง จึงเป็นการกระทำที่ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนทวนเสื่อมเสีย โดยกระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙๘ วรรคสอง

๓.๒ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๒ (๑๐) และมาตรา ๘๕ (๔)

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๒๔/๒๕๖๑

นายภัทรารุช ฉวีนิล
กลุ่มงานวินัย กองการเจ้าหน้าที่
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๕

การดำเนินการทางวินัยข้าราชการฝ่ายพลเรือนสามัญ
กรณีละทิ้งการปฏิบัติหน้าที่เกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร

๑. ข้อเท็จจริง

นาย ก. ซึ่งเป็นข้าราชการไม่มาปฏิบัติราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่า ๑๕ วัน โดยอ้างเหตุว่าตนถูกปองร้ายที่บ้าน ทำให้ไม่อาจมาทำงานได้ และได้ไปแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจแล้ว ซึ่งบางวันตนได้มาทำงานแต่มีได้ลงชื่อในบัญชีลงเวลา เนื่องจากถูกกลั่นแกล้งเอาบัญชีไปเก็บไว้ หลังจากมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานการสอบสวนว่า นาย ก. ขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ รวมจำนวน ๒๓ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้บังคับบัญชาพิจารณาแล้วจึงมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นาย ก. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ นาย ก. นำคดีมาฟ้องศาลปกครอง โดยอ้างว่าตนมิได้ขาดราชการต่อเนื่องเกินกว่า ๑๕ วัน เพราะบางวันได้มาทำงานแต่มีได้ลงเวลา รวมทั้งตนมิได้ขาดราชการไปเลย แต่ได้กลับมาปฏิบัติงานในภายหลัง จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งปลดออกจากราชการและเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์อุทธรณ์ดังกล่าว

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาสรุปความได้ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาลงชื่อปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และไม่ได้ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชาถือว่าผู้ฟ้องคดีขาดราชการในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกิน ๑๕ วัน ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการมานาน และได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่รวบรวมวันลาของข้าราชการจึงย่อมทราบระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการลาหรือการไม่มาปฏิบัติราชการเป็นอย่างดี และหน่วยงานได้มีแนวปฏิบัติในการลงเวลาปฏิบัติราชการที่บุคลากรทุกคนต่างทราบโดยทั่วกัน ฉะนั้น หากผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติงานจริง ย่อมควรขวนขวายลงเวลาปฏิบัติราชการในบัญชีลงเวลา หรือหากมีการกลั่นแกล้งนำบัญชีไปซ่อนก็สามารถแจ้งปัญหาต่อผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไปได้ ประกอบกับไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยหรือประสบปัญหาถึงขนาดไม่สามารถเดินทางมาปฏิบัติราชการหรือยื่นใบลาได้ รวมทั้งไม่มีพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานใดแสดงว่าผู้ฟ้องคดีถูกปองร้ายตามที่กล่าวอ้าง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งโทษที่ลงได้คือ ปลดออกกับไล่ออกจากราชการฐานใดฐานหนึ่ง ตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และแม้ผู้ฟ้องคดีจะได้กลับมาปฏิบัติงานในภายหลัง ก็ไม่อาจนำเอาพฤติการณ์ดังกล่าวมาเป็นเหตุลดหย่อนโทษให้ได้รับโทษน้อยกว่าปลดออกจากราชการได้

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๓) และมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๕/๒๕๖๒

นางสาววิษณุพร นันทศรี
กลุ่มงานวินัย กองการเจ้าหน้าที่
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

